

КУМА ЛИСА БОЛНА ЛЕЖИ

Дотегнало на Кума Лиса всѣки день да търси ядене. Излиза ли се на глава, да ходи да търси мишки, бръмбари и не знамъ какво още? А въ село не смѣе да влѣзе за кокошки, че има лоши кучета. И, нали е хитра, намилила съ леснина да живѣе.

Престорила се еднажъ на болна и така се развикала, че цѣлата гора екнала:

— О-охъ! Умирамъ, отивамъ!... Нѣма ли кой да ми помогне?... Охъ, майко, майчице, кжде си, да дойдешъ, да ме видишъ!...

Затекли се съседитѣ ѝ. Събрали се, да разбератъ защо вика и нарежда.

— Защо плачешъ, кумице? Какво ти стана?

— О-охъ, болна съмъ... Умирамъ!... Нѣма ли кой цѣръ да ми донесе?...

Всѣки я съжелявалъ. Всѣки искалъ да ѝ помогне. И нали е болна, всѣки ѝ донесълъ по нѣщо. Кумчо Вълчо ѝ донесълъ младо агънце. Дивиятъ котакъ ѝ хваналъ горски плѣхъ. Баба Меца ѝ донесла голѣма пита медъ. Дори свраката ѝ донесла единъ гроздакъ грозде.

Затрептѣло сърдцето на Кума Лиса отъ радостъ, но продължавала да се преструва.

— О-охъ, не мога, драги приятели... не ми се туря нищо въ уста... Но пакъ съмъ ви много благодарна, че дойдохте да ме видите...

А като останала самичка, скочила и се наяла хубавичко.

И така често започнала да се разболява Кума Лиса. Разболѣе се, развика се, събере всички горски звѣрове. Всѣки ѝ донася по нѣщо и тя събира ядене за две-три седмици. После лежи и яде, а като се свѣрши, пакъ се разболява.

Съ една дума, намѣрила му леснината. Но почнало да не ѝ се яде какво да е. Дояло ѝ се кокошчица.

Пакъ се разболѣла тя единъ день и се развикала. Събрала цѣлата гора.

— Какво има, кумице? Пакъ ли ти дойде болестъта?

— О-охъ, не знамъ... Умирамъ!... Де да е жива майка ми!... Ахъ, майко, майчице!... Ти само знаешъ цѣръ за болестъта ми...